

**Reflectarea jurisprudenței CJUE
în hotărârile judecătorești
interne pronunțate în materia
dreptului penal**

Culegere de jurisprudență

ARDAE

**Proiect susținut de Asociația Română de Drept
și Afaceri Europene (ARDAE)**

Reflectarea jurisprudenței CJUE în hotărârile judecătorești interne pronunțate în materia dreptului penal

Culegere de jurisprudență

Selecții realizate de:

Mihail Niemesch

**EDITURA UNIVERSITARĂ
București**

Redactor: Monica Stoian
Tehnoredactor: Ameluța Vișan
Coperta: Monica Balaban

Editură recunoscută de Consiliul Național al Cercetării Științifice (C.N.C.S.) și inclusă de Consiliul Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare (C.N.A.T.D.C.U.) în categoria editurilor de prestigiu recunoscut.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NIEMESCH, MIHAIL

Reflectarea jurisprudenței CJUE în hotărârile interne în materia dreptului penal : culegere de jurisprudență / Mihail Niemesch. - București :
Editura Universitară, 2015
Bibliogr.
ISBN 978-606-28-0288-2

343

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/9786062802882

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Editurii Universitare

Copyright © 2015
Editura Universitară
Director: Vasile Muscalu
B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București
Tel.: 021 – 315.32.47 / 319.67.27
www.editurauniversitara.ro
e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021-315.32.47 / 319.67.27 / 0744 EDITOR / 07217 CARTE
comenzi@editurauniversitara.ro
O.P. 15, C.P. 35, București
www.editurauniversitara.ro

Cuprins

Cuvânt înainte	9
Capitolul I	
Trimiteri preliminare la Curtea de Justiție a Uniunii Europene formulate în litigii în materie penală	15
1. Trimitere preliminară. Art. 5 pct.3 din Decizia-cadru nr.2002/584/JAI (1) a Consiliului Uniunii Europene, din 13 iunie 2002. Returnarea (transferarea) persoanei condamnate, predată anterior în baza unui mandat european de arestare, în scopul urmăririi penale în statul al cărui cetățean este. Cauza C-26410, Kita	15
2. Trimitere preliminară. Directiva 2004/39/CE. Piețe de instrumente financiare. Articolul 4 alineatul (1) punctul 14. Noțiunea «piață reglementată». Autorizare. Condiții de funcționare. Piață a cărei natură juridică nu este precizată, dar care este administrată, în urma unei fuziuni, de o persoană juridică care administrează de asemenea o piață reglementată. Articolul 47. Lipsa înscrierii pe lista piețelor reglementate. Directiva 2003/6/CE. Domeniu de aplicare. Manipularea pieței. Cauza C-248/11, Nilas	22
3. Trimitere preliminară. Procedura referitoare la executarea unor mandate europene de arestare. Cooperare polițienească și judiciară în materie penală - Decizia-cadru 2002/584/JAI. Mandat european de arestare și procedurile de predare între statele membre. Mandat european de arestare emis în scopul urmăririi penale. Motive de refuz al executării. Cauza C-396/11, Radu	33
Capitolul II	
Respingerea unor cereri de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene cu trimiteri preliminare formulate în litigii în materie penală	36
1. Respingerea cererii de sesizare a CJUE întemeiată pe lipsa utilității unui răspuns al Curții de Justiție	36
2. Respingerea cererii de sesizare a CJUE din cauza lipsei punerii în aplicare a dreptului Uniunii	45
Capitolul III	
Cerere de măsuri provizorii vizând dispunerea suspendării de către autoritățile române a procedurii penale inițiate împotriva reclamantului în fața unei instanțe naționale	87

1. Măsuri provizorii. Directivă privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor și finanțării terorismului. Cerere de măsuri provizorii. Inadmisibilitate vădită a acțiunii principale. Inadmisibilitate. Cauza T-241/15, Buga	87
Capitolul IV	
Mandatul european de arestare	91
1. Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului Uniunii Europene din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre. Mandat european de arestare. Executare	91
2. Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului Uniunii Europene din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre. Mandat european de arestare. Amânare	128
3. Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului Uniunii Europene din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre. Mandat european de arestare. Motiv obligatoriu de refuz al executării	137
4. Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului Uniunii Europene din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre. Mandat european de arestare. Motiv opțional de refuz al executării	142
5. Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului Uniunii Europene din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre. Mandat european de arestare. Condiția ca, în cazul în care se va pronunța o pedeapsă privativă de libertate, persoana predată (cetățean român) să fie transferată în România pentru executarea pedepsei este o condiție specială și imperativă	184
6. Mandat european de arestare. Inadmisibilitatea recursului în cazul în care persoana solicitată consimte la predare	187
7. Decizia-cadru a Consiliului nr.2002/584/JAI din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre ale Uniunii Europene. Mandat european de arestare. Garanția rejudecării după extrădare	191
8. Mandat european de arestare. O persoană care a fost predată în temeiul unui mandat european de arestare poate fi extrădată unui stat terț numai cu consimțământul autorității competente a statului membru care a predat-o, consimțământ acordat în conformitate cu convențiile prin care acest stat membru își asumă obligații și cu dreptul său intern	200
Capitolul V	
Transferarea persoanelor condamnate	203
1. Transferarea persoanelor condamnate. Statul român ca stat de condamnare	203
2. Transferarea persoanelor condamnate. Statul român ca stat de executare.	214
3. Transferarea persoanelor condamnate. Cerere rămasă fără obiect ca urmare a executării pedepsei	235

4. Stat care nu a transpus Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008. Adaptarea pedepsei. Dispozițiile art.6 din C.pen. sunt aplicabile și cu privire la hotărârea de condamnare pronunțată de un alt stat față de cetățenii români, dacă aceasta a fost recunoscută în procedura reglementată de Legea nr.302/2004 237
5. Dezlegarea unei chestiuni de dreptcu privire la împrejurarea dacă după transferarea persoanei condamnate în străinătate, în vederea continuării executării pedepsei în România, perioada considerată ca executată de statul de condamnare (pe baza muncii prestate și a bunei conduite) trebuie avută în vedere de statul de executare? 247

Capitolul VI

- ### **Reflectarea jurisprudenței CJUE în alte hotărâri ale instanțelor naționale** 263
1. Principiul non bis in idem 263
  2. Respingerea ca inadmisibilă a sesizării Curții Constituționale 276
  3. Convenția Europeană din 29 mai 2000 de la Bruxelles privind asistența juridică reciprocă în materie penală între Statele Membre ale Uniunii Europene. Obligația instanței de prim control judiciar de a depune diligențe pentru a asigura prezența acuzatului în vederea audierii 280
  4. Conținutul și modul de executare a pedepselor accesorii. Jurisprudență CEDO și CJUE 289
  5. Control judiciar. Obligația de a nu părăsi localitatea. Intervenția autorității în viața privată a persoanei având la bază necesitatea bunei desfășurări a urmăririi penale - art.8 din Convenția Europeană a drepturilor omului 299
  6. Măsuri de siguranță. Expulzarea. Directiva 2004/38 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor 301
  7. Expulzare cetățeni străini după executare pedeapsă 307
  8. Directiva Consiliului 72/166/CEE din 24 aprilie 1972 privind apropierea legislațiilor statelor membre cu privire la asigurarea de răspundere civilă auto și introducerea obligației de asigurare a acestei răspunderi. Ucidere din culpa. vătămare corporală din culpă. Obligarea la despăgubiri a unui asigurator din străinătate. Aplicarea dispozițiilor din legislația națională asigurator din privitoare la asigurări 307
  9. Directiva 2003/6/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind utilizările abuzive ale informațiilor confidențiale și manipulările pieței. Manipularea pieței de capital. Tranzacție deal. Utilizare de informații privilegiate 311
  10. Infracțiunea de abuz de piață în forma manipulării pieței de capital având ca obiect un instrument financiar tranzacționat exclusiv pe piața RASDAQ. Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare. Clarificarea interpretării conceptului european de piață reglementată 313
  11. Taxa specială de primă înmatriculare. Timbrul de mediu. Cauza Tatu împotriva României, C-402/0991 323

12. Regulamentul (CEE) nr.2913/1992 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar. Contrabandă. Constituirea unui grup infracțional organizat. Confiscarea bunurilor nu înlătură și nici nu înlocuiește plata sumelor datorate ca taxe și impozite către stat 325
13. Evaziune fiscală. Operațiuni scutite de plata TVA. Momentul nașterii obligației de plată a TVA. Directiva 77/388/CE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri - sistemul comun de taxă pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare 340
14. Evaziune fiscală prevăzută în art.9 alin.(1) lit.a) din Legea nr.241/2005. Ascunderea bunului ori a sursei impozabile sau taxabile. Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată 351

Cuvânt înainte

Implicațiile aplicării, ca urmare a aderării la Uniunea Europeană a țării noastre, a jurisprudenței CJUE în cauzele având ca obiect litigii de drept penal, precum și dinamica deosebită a acestui domeniu al dreptului, au determinat un interes crescut din partea practicienilor, deopotrivă magistrați și avocați, interes cărui volum ***Reflectarea jurisprudenței CJUE în hotărârile judecătorești interne pronunțate în materia dreptului penal***, îngrijit de un avocat din cadrul Baroului București, totodată și lector universitar doctor al Universității Titu Maiorescu, încearcă să-i răspundă.

Prezentul volum reunește jurisprudența recentă, conturată după aderarea României la Uniunea Europeană, în domeniul dreptului penal, precum și al cooperării internaționale judiciare în materie penală.

Volumul, structurat în șase capitole, debutează cu un prim capitol rezervat prezentării trimerelor preliminare la Curtea de Justiție a Uniunii Europene, formulate în materia dreptului penal de către instanțele naționale - cauza C-264/10, *Kita*, cauza C-248/11, *Nilăș* și cauza C-396/11, *Radu*, deja soluționate.

Desigur, o relevanță redusă prezintă cauza C-264/10, *Kita*, deoarece, ca urmare a solicitării Înaltei Curți de Casație și Justiție de retragere a cererii de pronunțare a unei hotărâri preliminare, prin *Ordonanța Președintelui Curții din 19 octombrie 2010*¹ s-a dispus radierea cauzei din registrul Curții. Înalta Curte de Casație și Justiție a motivat retragerea solicitării prin faptul că au apărut date noi, comunicate de către Ministerul Justiției din Republica Austria, care a informat Ministerul Justiției din România de faptul că împotriva persoanei transferabile s-a pronunțat o interdicție de ședere pe perioadă nedeterminată, măsură care a rămas definitivă.

Ulterior, în cauza C-248/11, *Nilăș*, prin *Hotărârea Curții (camera a doua) din 22 martie 2012*² s-a decis că articolul 4 alineatul (1) punctul 14 din Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare, de modificare a Directivelor 85/611/CEE și 93/6/CEE ale Consiliului și a Directivei 2000/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 93/22/CEE a Consiliului, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2007/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 septembrie 2007, trebuie interpretat în sensul că o piață de instrumente financiare care nu îndeplinește cerințele prevăzute în titlul III din această directivă nu intră în noțiunea „piață reglementată”, astfel cum este definită de dispoziția menționată, chiar dacă operatorul său a fuzionat cu operatorul unei astfel de piețe reglementate. De asemenea, articolul 47 din Directiva

---

¹ ECLI:EU:C:2010:618.

² ECLI:EU:C:2012:166.

2004/39, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2007/44, trebuie interpretat în sensul că înscrierea unei piețe pe lista piețelor reglementate prevăzută de acest articol nu constituie o condiție necesară pentru calificarea pieței respective ca piață reglementată în sensul acestei directive. Amintim faptul că în litigiul intern ce a generat formularea acestei cereri de trimitere preliminară era esențial de determinat împrejurarea dacă, potrivit dispozițiilor legale, RASDAQ intră în categoria noțiunii de „piață reglementată”.

Cu privire la domeniul cooperării judiciare internaționale în materie penală în cauza C-396/11, *Radu*, prin *Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 29 ianuarie 2013*³ s-a decis că Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009, trebuie interpretată în sensul că autoritățile judiciare de executare nu pot refuza executarea unui mandat european de arestare emis în scopul efectuării urmăririi penale pentru motivul că persoana căutată nu a fost audiată în statul membru emitent anterior emiterii acestui mandat de arestare.

Corelativ, următorul capitol prezintă o selecție a respingerilor cererilor de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene, selecție care confirmă noutatea problematicii pentru practicienii dreptului penal. Astfel, respingerea ca inadmisibilă a acestor cereri a fost determinată în majoritate de lipsa utilității unui răspuns al Curții de Justiție⁴, deoarece nu se referă la reglementări utile soluționării cauzei, sau din cauza lipsei punerii în aplicare a dreptului Uniunii Europene⁵. Cu privire la aceste din urmă soluții, se remarcă împrejurarea că nu se poate cere Curții de Justiție a Uniunii Europene să interpreteze dreptul Uniunii Europene prin declararea unei prevederi din legislația națională ca fiind compatibilă sau incompatibilă cu dreptul Uniunii Europene, întrucât sarcina Curții este să interpreteze dreptul UE, iar nu aplicarea acestuia în dreptul național.

Recent, printr-o cerere introductivă depusă la grefa Tribunalului la 7 mai 2015, s-a formulat o acțiune având ca obiect anularea în parte a Directivei 2005/60. Prin act separat depus în aceeași zi, s-a formulat o cerere de judecare a cauzei potrivit procedurii accelerate, în temeiul articolului 76a din Regulamentul de procedură al Tribunalului. Prin act separat depus la grefa Tribunalului la 15 mai 2015, s-a introdus

---

³ ECLI:EU:C:2013:39.

⁴ A se vedea Curtea de Apel București, Secția a II-a penală, decizia penală nr.284 din 11 martie 2014, Curtea de Apel Iași, Secția penală și pentru cauze cu minori, decizia penală nr.160 din 3 aprilie 2014, Curtea de Apel Bacău, Secția penală și de cauze cu minori și de familie, sentința penală nr.133 din 6 noiembrie 2014, Curtea de Apel București, Secția a II-a penală, decizia penală nr.481/a din 15 aprilie 2014, Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia penală nr.211/A din 5 noiembrie 2013.

⁵ A se vedea Tribunalul București, Secția a II-a penală, sentința penală nr.10 din 5 ianuarie 2012, Curtea de Apel Timișoara, Secția penală, decizia penală nr.154A din 12 septembrie 2012, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, sentința nr.263 din 27 februarie 2013, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, încheierea din 30 ianuarie 2012, Judecătoria Bacău, Secția penală, încheierea din 16 octombrie 2014, Judecătoria Sinaia, încheiere din 5 decembrie 2013, Judecătoria Târgoviște, încheierea din 30 ianuarie 2014, Tribunalul Galați, Secția penală, încheiere din 15 decembrie 2014, Curtea de Apel București, Secția a II-a penală, încheierea din 4 august 2014, Curtea de Apel București, Secția a II-a penală, decizia penală nr.888/A din 8 august 2014, Judecătoria Bacău, Secția penală, încheierea din 14 noiembrie 2013, Judecătoria Mangalia, încheierea din 11 octombrie 2012, Curtea de Apel Ploiești, Secția penală și pentru cauze cu minori și de Familie, încheierea din 2 octombrie 2012, Curtea de Apel Iași, Secția penală și pentru cauze cu minori, sentința penală din 26 noiembrie 2010, Curtea de Apel Ploiești, Secția penală și pentru cauze cu minori și de Familie, decizia penală nr.869 din 2 decembrie 2009, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, decizia nr.708 din 27 februarie 2013.

cerere de măsuri provizorii, în care se solicită, în esență, președintelui Tribunalului să dispună suspendarea de către autoritățile române a procedurii penale nr.845/32/2013 inițiate față de el la Curtea de Apel Iași (România) până la pronunțarea de către Tribunal asupra acțiunii în anulare. Deocamdată relativ la măsurile provizorii solicitate, în cauza T-241/15, *Buga*, prin *Ordonanța Președintelui Tribunalului din 2 iunie 2015*⁶ s-a respins cererea de măsuri provizorii, reținându-se că reclamantul a omis să precizeze în ce măsură definiția noțiunii abstracte și generale „beneficiar efectiv” de la articolul 3 alineatul (6) din Directiva 2005/60, pe care pare să o pună în discuție în mod deosebit, l-ar afecta individual, cu alte cuvinte, i-ar aduce atingere în temeiul anumitor calități care îi sunt specifice sau al unei situații de fapt care îl caracterizează în raport cu orice altă persoană și, prin urmare, l-ar individualiza într-un mod analog cu destinatarul (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 octombrie 2013, *Inuit Tapiriit Kanatami și alții/Parlamentul și Consiliul*, C-583/11 P, Rep., EU:C:2013:625, punctul 72). În speță, reclamantul nu a dovedit, nici măcar nu a susținut, că căile de atac interne disponibile în dreptul român l-ar împiedica să se apere împotriva măsurilor naționale luate în temeiul Directivei 2005/60, invocând în fața instanței naționale nelegalitatea acestei directive. În consecință, cererea de măsuri provizorii trebuie declarată inadmisibilă întrucât acțiunea principală pe care se grefează apare, la prima vedere, vădit inadmisibilă.

O atenție specială este acordată mandatului european de arestare în Capitolul IV, sens în care au fost prezentate o serie de hotărâri judecătorești ale instanțelor naționale în care considerentele se întemeiază nu numai pe dispozițiile Legii nr.302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, ci și pe Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului Uniunii Europene din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre și jurisprudența CJUE în materie. Astfel, au fost selectate hotărârile judecătorești relevante cu privire la executarea mandatului european de arestare⁷, la posibilitatea de amânare temporară a predării persoanei solicitate⁸, la motivele obligatorii⁹, respectiv opționale¹⁰, de refuz al predării persoanei solicitate. De asemenea, deciziile interne

---

⁶ www.curia.europa.eu

⁷ A se vedea Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, decizia nr.3392 din 22 octombrie 2009, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, decizia nr.3439 din 26 octombrie 2009, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, decizia nr.3533 din 8 octombrie 2010, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, decizia nr.1344 din 4 aprilie 2011, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, decizia nr.1996 din 13 mai 2011, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, decizia nr.3328 din 28 septembrie 2011, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, decizia nr.1859 din 30 mai 2012, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, decizia nr.479 din 9 aprilie 2015, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, decizia nr.479 din 9 aprilie 2015, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, decizia nr.1053 din 5 aprilie 2012, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, decizia nr.2655 din 9 septembrie 2013.

⁸ A se vedea Curtea de Apel Constanța, Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie, decizia nr.146 din 19 noiembrie 2012, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, decizia nr.1207 din 5 aprilie 2013, Curtea de Apel Oradea, Secția penală și pentru cauze cu minori, sentința penală nr.5 din 20 ianuarie 2009.

⁹ A se vedea Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, decizia nr.2271 din 11 iulie 2014.

¹⁰ A se vedea Curtea de Apel Galați, Secția penală și pentru cauze cu minori, sentința penală nr.38 din 11 martie 2009, Curtea de Apel Galați, Secția penală și pentru cauze cu minori, sentința penală nr.154 din 16 august 2013, Curtea de Apel Galați, Secția penală și pentru cauze cu minori, sentința penală nr.195 din 30 septembrie 2013, Curtea de Apel Iași, Secția penală, sentința penală nr.9 din 27 iunie 2008, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, decizia nr.1203 din 25 martie 2011, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, decizia nr.1802 din 27 mai 2014, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, decizia nr.3157 din 17 decembrie 2014, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, decizia nr.272 din 25 februarie 2015, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, decizia nr.2911 din 30 octombrie 2014.

au vizat și condiția ca, în cazul în care se va pronunța o pedeapsă privativă de libertate, persoana predată (cetățean român) să fie transferată în România pentru executarea pedepsei este o condiție specială și imperativă¹¹, respectiv inadmisibilitatea recursului în situația în care persoana solicitată consimte le predar¹², garanția rejudecării după extrădare¹³ sau împrejurarea că persoana care a fost predată în temeiul unui mandat european de arestare poate fi extrădată unui stat terț numai cu consimțământul autorității competente a statului membru care a predat-o, consimțământ acordat în conformitate cu convențiile prin care acest stat membru își asumă obligații și cu dreptul său intern¹⁴.

Ca o etapă logică a cooperării judiciare internaționale, următorul capitol s-a ocupat de aspectele specifice transferului persoanelor condamnate, fiind incidente atât dispozițiile Legii nr.302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, precum și alte acte comunitare dintre care amintim Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008. În acest sens, a fost avută în vedere atât situația în care statul român este stat de condamnare¹⁵, cât și aceea când este stat de executare¹⁶, respectiv posibilitatea de adaptare a pedepsei¹⁷.

Cu privire la transferul persoanelor condamnate s-a impus și dezlegarea unei chestiuni de drept cu privire la împrejurarea dacă după transferarea persoanei condamnate în străinătate, în vederea continuării executării pedepsei în România, perioada considerată ca executată de statul de condamnare (pe baza muncii prestate și a bunei conduite) trebuie avută în vedere de statul de executare? În acest sens, prin *Decizia 15 din 22 mai 2015*¹⁸ pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală s-a decis că în aplicarea art.17 din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală și art.144 alin.(1) din Legea nr.302/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, după transferarea persoanei condamnate de autoritățile judiciare străine, în vederea continuării executării pedepsei în România, durata de pedeapsă considerată ca executată de statul de condamnare pe baza muncii prestate și a bunei conduite, acordată ca beneficiu în favoarea persoanei condamnate, de autoritatea judiciară străină, nu trebuie scăzută din pedeapsa ce se execută în România.

¹¹ A se vedea Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, decizia nr.2492 din 8 mai 2007.

¹² A se vedea Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, decizia nr.1625 din 13 mai 2013.

¹³ A se vedea Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, decizia nr.1150 din 2 aprilie 2013, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, decizia nr.273 din 28 ianuarie 2013.

¹⁴ A se vedea Curtea de Apel Ploiești, Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, încheierea penală din 8 august 2011.

¹⁵ A se vedea Curtea de Apel București, Secția I penală, sentința penală nr.9 din 13 ianuarie 2011, Curtea de Apel București, Secția I penală, sentința penală nr.192 din 22 iunie 2010, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, decizia nr.1040 din 5 aprilie 2012.

¹⁶ A se vedea Curtea de Apel București, Secția I penală, sentința penală nr.423 din 31 octombrie 2011, Curtea de Apel București, Secția I penală, sentința penală nr.320 din 7 septembrie 2011, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, decizia nr.3501 din 29 octombrie 2009, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, decizia nr.1459 din 16 aprilie 2010, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, decizia nr.3365 din 1 noiembrie 2013, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, decizia nr.2767 din 11 septembrie 2012, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, decizia nr.2852 din 11 august 2010, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, decizia nr.507 din 10 februarie 2010, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, decizia nr.4079 din 7 decembrie 2009.

¹⁷ A se vedea Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, decizia nr.2280 din 27 iunie 2012.

¹⁸ Publicată în M.Of. nr.455 din 24 iunie 2015.

Capitolul VI urmărește reflectarea jurisprudenței CJUE în alte hotărâri ale instanțelor naționale, sens în care au fost selectate hotărâri judecătorești interne referitoare la principiul *non bis in idem*¹⁹, la respingerea ca inadmisibilă a sesizărilor Curții Constituționale²⁰, la Convenția Europeană din 29 mai 2000 de la Bruxelles privind asistența juridică reciprocă în materie penală între Statele Membre ale Uniunii Europene și la obligația instanței de prim control judiciar de a depune diligențe pentru a asigura prezența acuzatului în vederea audierii²¹, conținutul și modul de executare al pedepselor accesorii²², la control judiciar și obligația de a nu părăsi localitatea²³, la măsurile de siguranță, expulzarea și Directiva 2004/38 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor²⁴, la expulzare cetățeni străini după executarea pedepsei²⁵, la Directiva Consiliului 72/166/CEE din 24 aprilie 1972 privind apropierea legislațiilor statelor membre cu privire la asigurarea de răspundere civilă auto și introducerea obligației de asigurare a acestei răspunderi și obligarea la despăgubiri a unui asigurator din străinătate²⁶, la Directiva 2003/6/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind utilizările abuzive ale informațiilor confidențiale și manipulările pieței, manipularea pieței de capital, tranzacție *deal* și utilizare de informații privilegiate²⁷, la infracțiunea de abuz de piață în forma manipulării pieței de capital având ca obiect un instrument financiar tranzacționat exclusiv pe piața RASDAQ, Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare și clarificarea interpretării conceptului european de piață reglementată²⁸, la taxa specială de primă înmatriculare și timbrul de mediu (cauza *Tatu*, C-402/09)²⁹, la Regulamentul (CEE) nr.2913/1992 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar și împrejurarea că prin confiscarea bunurilor nu se înlătură și nici nu se înlocuiește plata sumelor datorate ca taxe și impozite către stat³⁰, la evaziunea fiscală, la operațiunile scutite de plata TVA și momentul nașterii obligației de plată a TVA, Directiva 77/388/CE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor

---

¹⁹ A se vedea Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, decizia nr.162 din 23 ianuarie 2012, Curtea de Apel București, Secția a II-a penală, decizia penală nr.888 din 08 august 2014, Curtea de Apel București, Secția a II-a penală, decizia penală nr.1207 din 12 octombrie 2014, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, decizia nr.2823 din 13 septembrie 2012.

²⁰ A se vedea Curtea de Apel București, Secția I penală, decizia penală nr.754 din 13 mai 2010, Curtea de Apel București, Secția I penală, decizia penală nr.1028 din 29 iunie 2010.

²¹ A se vedea Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, decizia nr.2005 din 10 iunie 2013.

²² A se vedea Curtea de Apel Craiova, Secția penală și pentru cauze cu minori, decizia penală nr.1081 din 5 noiembrie 2009, Judecătoria Bălcești, sentința penală nr.140 din 24 octombrie 2011.

²³ A se vedea Curtea de Apel București, Secția a II-a penală, încheierea din Camera de Consiliu din 27 mai 2014.

²⁴ A se vedea Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, decizia nr.2764 din 11 septembrie 2012, Judecătoria Sectorului 6 București, Secția penală, sentința penală nr.235 din 29 martie 2010.

²⁵ A se vedea Tribunalul Timiș, sentința penală nr.417 din 07 octombrie 2011.

²⁶ A se vedea Curtea de Apel Bacău, Secția penală, decizia nr.139 din 25 februarie 2010.

²⁷ A se vedea Tribunalul București, Secția I penală, sentința penală nr.577 din 4 iulie 2011.

²⁸ A se vedea Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, decizia nr.865 din 13 martie 2013.

²⁹ A se vedea Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia penală nr.93 din 29 aprilie 2013.

³⁰ A se vedea Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, decizia nr.1349 din 18 aprilie 2013, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, decizia nr.3825 din 3 decembrie 2013, Judecătoria Săveni, încheierea din 19 august 2013, Curtea de Apel Alba-Iulia, Secția penală și pentru cauze cu minori, decizia penală nr.97 din 15 mai 2013, Curtea de Apel Craiova, Secția penală și pentru cauze cu minori, decizia penală nr.363 din 21 noiembrie 2013.

statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri - sistemul comun de taxă pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare³¹, precum și la evaziunea fiscală prevăzută în art.9 alin.(1) lit.a) din Legea nr.241/2005 și ascunderea bunului ori a sursei impozabile sau taxabile, Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată³².

Chiar dacă aparent destinatarii prezentului volum ar fi doar practicienii dreptului, nu trebuie ignorat faptul că el se adresează, în același timp, și cetățenilor obișnuiți care, prin natura realităților sociale, pot fi direct interesați de cunoașterea și apărarea propriilor drepturi.

Mihail Niemesch,
avocat, Baroul București,
lector universitar doctor, Universitatea Titu Maiorescu

---

³¹ A se vedea Curtea de Apel Brașov, Secția penală și pentru cauze cu minori, sentința penală nr.64 din 25 iunie 2013.

³² A se vedea Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, decizia nr.3203 din 21 octombrie 2013.

Capitolul I

Trimiteri preliminare la Curtea de Justiție a Uniunii Europene formulate în litigii în materie penală

1. Trimitere preliminară. Art. 5 pct.3 din Decizia-cadru nr.2002/584/JAI (1) a Consiliului Uniunii Europene, din 13 iunie 2002. Returnarea (transferarea) persoanei condamnate, predată anterior în baza unui mandat european de arestare, în scopul urmăririi penale în statul al cărui cetățean este. Cauza C-264/10, Kita³³

Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, încheierea nr.1435 din 15 aprilie 2010

1. Obiectul litigiului. Fapte pertinente

1.1. La data de 2.08.2008 Tribunalul de Stat din Leoben (Austria) a emis un ordin de arestare împotriva cetățeanului român K.G. pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere cu premeditare și grave leziuni corporale prevăzute de art.75 din Codul penal Austriac.

În fapt, s-a reținut că la data de 1.08.2008, aflându-se la reședința sa din Austria, persoana în cauză și-a ucis soția prin sugrumare.

În baza ordinului de arestare menționat anterior, la data de 22.04.2008, Procuratura din Leoben a emis împotriva cetățeanului român K.G. un mandat european de arestare.

---

³³ECLI:EU:C:2010:618. Prin Ordonanța președintelui Curții din 19 octombrie 2010, Curtea a dispus radierea cauzei ca urmare a retragerii de către Înalta Curte de Casație și Justiție a cererii de pronunțare a unei hotărâri preliminare. Pentru o analiză a cauzei *Kita* a se vedea M. Șandru, *Retragerea întrebării preliminare de către instanța națională. Analiza cauzei Kita, C-264/10*, în *Revista Română de Drept European* nr.6/2010, pp. 147-153. Instanța a motivat retragerea prin faptul că au apărut date noi, comunicate de către Ministerul Justiției din Republica Austria, care a informat Ministerul Justiției (și acesta, la rândul său, ICCJ) de faptul că împotriva persoanei transferabile s-a pronunțat o interdicție de ședere pe perioadă nedeterminată, măsură care a rămas definitivă. S-a menționat că există o diferență între întrebări preliminare ipotetice sau generale și situația în care apar date noi, necunoscute instanței la momentul formulării întrebării preliminare. Cu toate acestea, trebuie avut în vedere că hotărârea preliminară nu se poate pronunța cu privire la fapte, ci la dreptul Uniunii Europene (și, în consecință, elementele noi care pot apărea și care pot desesiza CJUE sunt limitate).

1.2. Cererea având ca obiect executarea mandatului european de arestare a fost înregistrată pe rolul Curții de Apel Alba-Iulia (România).

Prin încheierea penală nr.10/E/CC/208 din 3 august 2008, această instanță a dispus în temeiul art.89 al. 3 din Legea nr.302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală arestarea persoanei solicitate K.G. pe o perioadă de 29 de zile, de la 3.08.2008 până la 1.09.2008, constatându-se că aceasta a fost reținută pentru 24 de ore conform ordonanței emise de procuror la 2.08.2008.

Ulterior, prin sentința penală nr.10/E/2008 din 4.08.2008 a Curții de Apel Alba-Iulia, luându-se act de consimțământul persoanei solicitate, a fost admisă solicitarea autorității judiciare competente din Austria și, în consecință, s-a dispus punerea în executare a mandatului european de arestare și predarea persoanei solicitate acestor autorități.

În conformitate cu art.87 din Legea nr.302/2004, instanța a acceptat predarea persoanei solicitate, cu condiția ca, în cazul pronunțării unei pedepse privative de libertate împotriva acesteia de către instanțele austriece, persoana predată să fie transferată în România pentru executarea pedepsei.

Din declarațiile date de persoana solicitată în fața instanței române la datele de 3.08 și 4.08.2008 rezultă că aceasta a fost de acord să fie predată statului emitent al mandatului, însă numai pentru cercetarea sa în legătură cu fapta menționată în mandat, uzând astfel de regula specialității.

Cu aceleași ocazii, persoana solicitată nu și-a exprimat poziția cu privire la returnarea sa în România în vederea executării pedepsei, în ipoteza înc are va fi condamnat de instanțele austriece pentru fapta ce face obiectul mandatului european de arestare.

1.3. Ulterior predării sale, persoana solicitată K.G. a fost condamnată prin sentința din 13.11.2008 a Tribunalului Leoben pronunțată în dosarul nr.xxHv111/08d la o pedeapsă de 15 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de omor prevăzută de art.75 fin Codul penal austriac.

Din această pedeapsă s-a dedus arestul preventiv începând cu data de 2.08.2008.

În fapt, s-a reținut că în data de 1.08.2008 susnumitul a ucis-o pe numita R.A.K. prin strangulare.

Această sentință a rămas definitivă la data de 10.03.2009.

1.4. La data de 23.04.2009 Ministerul federal de Justiție din Austria a sesizat Ministerul Justiției din România, solicitând preluarea executării pedepsei de 15 ani închisoare.

Această solicitare a fost făcută în conformitate cu hotărârea Curții de Apel Alba-Iulia, care dispusese executarea mandatului european de arestare cu condiția ca numitul K.G. să fie returnat în România pentru executarea pedepsei ce îi va fi aplicată.

Așa cum s-a reținut în sesizarea Ministerului Justiției, persoana condamnată K.G. a declarat că este împotriva predării sale în România pentru executarea pedepsei, arătând că păstrează contactul atât cu sora sa, cât și cu logodnica sa care locuiesc în Germania. De asemenea, condamnatul a arătat că a vorbit deja cu serviciul social și și-a manifestat dorința de a executa pedeapsa în penitenciarul Karlau.

1.5. Fiind sesizat cu cererea autorităților austriece, Ministerul Justiției din România a transmis-o la rândul său Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București,

urmând ca acesta să sesizeze Curtea de Apel București, ca instanță competentă potrivit legii nr.302/2004 să recunoască hotărârea instanței austriece și să o pună în executare conform prevederilor art.145 sau 146, după caz, din aceeași lege.

Ministerul Justiției a făcut trimitere la aceeași hotărâre a Curții de Apel Alba-Iulia, arătând că predarea numitului K.G. autorităților austriece s-a dispus sub condiția prevăzută de art.87 din Legea nr.302/2004, respectiv ca, în cazul pronunțării unei pedepse privative de libertate, persoana predată să fie transferată în România pentru executarea pedepsei.

Or, tocmai în vederea îndeplinirii acestei condiții impuse de statul român, autoritățile austriece au formulat cererea de transfer a persoanei condamnate.

Se susține că, deși persoana condamnată nu a fost de acord cu transferul, trebuie avută în vedere sentința Curții de Apel Alba-Iulia, care stabilește condițiile în care persoana în cauză a fost predată autorităților austriece.

1.6. Prin sentința penală nr.xxx din 16 decembrie 2009 a Curții de Apel București, Secția I penală a fost admisă sesizarea Parchetului, au fost recunoscute efectele sentinței din 13.11.2008 a Tribunalului Leoben (Austria) pronunțată în dosarul xxHv111/08d și s-a dispus transferarea persoanei condamnate K.G. într-un penitenciar din România în vederea continuării executării pedepsei de 15 ani închisoare.

S-a dedus din pedeapsă perioada executată începând cu 2.08.2008.

În esență, s-a reținut că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de legea română (nr.302/2004) și de Convenția europeană asupra transferării persoanelor condamnate pentru a dispune această măsură.

S-a mai arătat că persoana condamnată a declarat că nu este de acord cu transferarea sa în România, însă din adresa emisă de Curtea de Apel Alba-Iulia rezultă că această a fost predată autorităților judiciare din Austria cu condiția ca, în cazul aplicării pedepsei cu închisoarea, persoana predată să fie transferată în România pentru executarea pedepsei.

1.7. La data de 29.01.2010 împotriva acestei sentințe a Curții de Apel București a declarat recurs persoana condamnată K.G.

În motivarea recursului, aceasta arată că nu este de acord cu transferarea sa în România, ci dorește să execute în continuare pedeapsa în Austria. Susține că fratele și sora sa, precum și prietena lui locuiesc în Germania și-l vizitează foarte des la penitenciarul Stein, având mai multe relații sociale în Germania decât în România.

Recursul condamnatului a fost înaintat la Înalta Curte de Casație și Justiție și face obiectul cauzei de față.

2. Dispozițiile de drept intern aplicabile. Jurisprudența națională pertinentă

2.1. Legea nr.302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, cu modificările și completările ulterioare (M.Of. nr.594 din 1 iulie 2004):

- art.87 alin. 2 Condiții speciale (din titlul III „Dispoziții privind cooperarea cu statele membre ale Uniunii Europene în aplicarea Deciziei-cadru nr.2002/584/JAI a Consiliului Uniunii Europene din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre”, capitolul III „Executarea de către autoritățile române a unui mandat european de arestare”):

„Fără a aduce atingere dispozițiilor alin.1, cetățenii români sunt predați în baza unui mandat european de arestare emis în vederea efectuării urmării penale sau a judecării cu condiția ca, în cazul în care se va pronunța o pedeapsă privativă de libertate, persoana predată să fie transferată în România pentru executarea pedepsei”.

- art.128 alin. 1 și 2 „Obiectivul transferării persoanelor condamnate” (din titlul VI „Transferarea persoanelor condamnate”, capitolul I „Dispoziții generale”):

„(1) O persoană condamnată definitiv pe teritoriul României poate fi transferată pe teritoriul statului al cărui resortisant este, în vederea executării pedepsei, potrivit dispozițiilor prezentei legi.

(2) În temeiul reciprocității convenționale, prevederile alin.1 se aplică în mod corespunzător în cazul în care un cetățean român a fost condamnat în alt stat”.

- art.129 lit.d „Condițiile transferării” (din titlul VI „Transferarea persoanelor condamnate”, capitolul I „Dispoziții generale”):

„Transferarea unei persoane condamnate în vederea executării pedepsei poate avea loc numai în următoarele condiții:

(...) d). transferul este consimțit de către persoana condamnată sau, dacă în raport cu vârsta sau cu starea fizică sau mintală a acesteia, unul dintre cele două state consideră necesar, de către reprezentatul persoanei. Consimțământul nu se cere în cazul evadatului care se refugiază în statul de executare al cărui resortisant este;

(...) f). statul de condamnare și statul de executare trebuie să se pună de acord asupra acestei transferări; în caz contrar, transferarea nu poate avea loc.”

- art.144 alin. 1 „Efectele transferării pentru statul de executare” (din titlul VI „Transferarea persoanelor condamnate”, capitolul II „Procedura”, secțiunea 2 „Statul român ca stat de executare”):

„(1) Autoritățile competente ale statului român sunt obligate:

a). fie să continue executarea condamnării imediat sau în baza unei hotărâri judecătorești, în condițiile enunțate la art.145;

b). fie să schimbe condamnarea, printr-o hotărâre judecătorească, înlocuind astfel pedeapsa aplicată în statul de condamnare cu o pedeapsă prevăzută de legislația română pentru aceeași infracțiune, în condițiile prevăzute la art.146”.

2.2. Convenția europeană asupra transferării persoanelor condamnate, adoptată la Strasbourg la 21 martie 1983 (ratificată de România prin Legea nr.76/1996, publicată în M. Of. nr.154 din 19 iulie 1996):

- art.3 alin. 1 lit.d „Condițiile transferării”:

„(1) O transferare nu poate avea loc în termenii prezentei convenții decât în condițiile următoare:

(...) d). transferul este consimțit de către persoana condamnată sau, dacă în raport cu vârsta sau cu starea fizică ori mintală a acesteia unul dintre cele două state consideră necesar, de către reprezentantul persoanei;

(...) f). statul de condamnare și statul de executare trebuie să se pună de acord asupra acestei transferări”.

2.3. Protocolul adițional la Convenția europeană asupra transferării persoanelor condamnate, adoptat la Strasbourg la 18 decembrie 1997 (ratificat de România prin Ordonanța Guvernului nr.92/1999, publicată în M. OF. nr.425 din 31 august 1999):

- art.3 alin. 1 și 2 „Persoane condamnate cărora li s-a aplicat măsura expulzării sau aceea a conducerii la frontieră”

„(1) Statul de executare poate, la cererea statului de condamnare, sub rezerva aplicării prevederilor acestui articol. să își dea acordul pentru transferarea unei persoane condamnate fără consimțământul acesteia din urmă, atunci când condamnarea pronunțată împotriva acesteia sau o hotărâre administrativă luată ca urmare a acestei condamnări conține o măsură de expulzare sau de conducere la

frontieră sau orice altă măsură, în virtutea căreia acestei persoane, o dată pusă în libertate, nu îi va mai fi permis să rămână pe teritoriul statului de condamnare.

(2) Statul de executare nu își va da acordul în scopul paragrafului 1 decât după ce a luat în considerare avizul persoanei condamnate”.

2.4. În ceea ce privește jurisprudența națională pertinentă, Înalta Curte nu a regăsit o speță similară în care să coexiste aspecte ce țin de materia executării mandatului european de arestare și respectiv de transferare a persoanelor condamnate.

În ceea ce privește lipsa consimțământului la transfer al unei persoane condamnate în străinătate, jurisprudența națională este în sensul aplicării dispozițiilor din Protocolul adițional la Convenția europeană asupra transferării persoanelor condamnate (a se vedea decizia nr.2163/2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția penală, publicată pe site-ul instituției, www.scj.ro).

3. Dispozițiile dreptului Uniunii relevante în speță

- art.5 pct.3 din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului Uniunii Europene din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, referitor la garanțiile pe care trebuie să le ofere statul membru emitent în cazurile speciale:

„Executarea mandatului european de arestare de către autoritatea judiciară de executare poate fi subordonată prin dispozițiile dreptului statului membru de executare următoarelor condiții:

(...) 3. atunci când persoana care face obiectul unui mandat european de arestare în scopul urmăririi penale este resortisant sau rezident al statului membru de executare, predarea poate fi supusă condiției ca persoana, după ce a fost audiată, să fie returnată în statul membru de executare pentru a executa acolo pedeapsa sau măsura de siguranță privative de libertate care au fost pronunțate împotriva sa în statul membru emitent”.

4. Motivele care au determinat instanța națională să formuleze întrebarea privind interpretarea art.5 pct.3 din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului Uniunii Europene din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre și legătura dintre aceste dispoziții și legislația națională aplicabilă în speță

Așa cum rezultă din dispozițiile legale relevante prezentate anterior, una dintre condițiile necesare pentru realizarea transferului persoanelor condamnate este consimțământul acestora la transfer.

Prin excepție, transferul se poate realiza și împotriva voinței condamnatului, însă numai în situațiile prevăzute în Protocolul adițional la Convenția europeană asupra transferării persoanelor condamnate, adoptat la Strasbourg la 18 decembrie 1997, respectiv atunci când condamnarea pronunțată împotriva acesteia sau o hotărâre administrativă luată ca urmare a acestei condamnări conține o măsură de expulzare ori de conducere la frontieră sau orice altă măsură în virtutea căreia acestei persoane, o dată pusă în libertate, nu îi va mai fi permisă să rămână pe teritoriul statului de condamnare.

În speță, hotărârea de condamnare a numitului K.G. pronunțată de instanța austriacă nu conține vreuna dintre măsurile menționate anterior, iar condamnatul nu a fost de acord cu transferarea sa în România pentru executarea pedepsei.

Cu toate acestea, procedura de transfer a fost inițiată de autoritățile austriece și continuată de cele române, considerându-se că, deși persoana condamnată nu a fost

de acord cu transferul, trebuie avut în vedere sentința Curții de Apel Alba-Iulia care a făcut aplicarea art.87 alin. 2 din Legea nr.302/2004 și a condiționat predarea persoanei în cauză în executarea mandatului european de arestare emis de către autoritățile austriece, de transferul acesteia în România pentru executarea pedepsei, în ipoteza în care împotriva acesteia se va pronunța o hotărâre de condamnare.

Or, acest text din legislația națională reprezintă o transpunere în dreptul intern a art.5 pct.3 din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului Uniunii Europene din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, referitor la garanțiile pe care trebuie să le ofere statul membru emitent în cazuri speciale.

Cu alte cuvinte, în prezenta cauză, s-a considerat că transferarea condamnatului în România, fără consimțământul său este justificată de incidența garanției menționate în art.5 pct.3 din Decizia-cadru.

În aceste condiții, având în vedere că Înalta Curte de Casație și Justiție este în speță instanță de recurs, a cărei decizie nu mai este supusă vreunei căi de atac în dreptul intern, din oficiu această instanță a apreciat că se impune interpretarea art.5 pct.3 din Decizia-cadru 2002/584/JAI pentru a se stabili dacă returnarea (transferarea) persoanei condamnate, predată anterior în baza unui mandat european de arestare, în scopul urmăririi penale în statul al cărui cetățean este, are loc automat, chiar în lipsa consimțământului acestuia, care este o condiție cerută de Convenția Europeană privind transferul persoanelor condamnate.

5. Argumentele esențiale ale părților

Recurentul condamnat nu și-a exprimat punctul de vedere cu privire la chestiunea pusă în discuție din oficiu de către Înalta Curte, fiind deținut într-un penitenciar în Austria.

Atât apărătorul desemnat din oficiu pentru recurent, cât și procurorul au apreciat că se impune sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene cu întrebarea preliminară privind interpretarea textului menționat anterior, fără a formula un punct de vedere propriu cu privire la chestiunea pusă în discuție.

6. Punctul de vedere al instanței de trimitere cu privire la interpretarea art.5 pct.3 din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului Uniunii Europene din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre

Înalta Curte de Casație și Justiție apreciază că art.5 pct.3 din Decizia-cadru 2002/584/JAI nu trebuie interpretat în sensul că returnarea (transferarea) persoanei condamnate, predată anterior în baza unui mandat european de arestare, în scopul urmăririi penale în statul al cărui cetățean este, are loc automat, chiar în lipsa consimțământului acestuia, pentru cel puțin următoarele considerente:

6.1. Textul articolului sus-menționat reglementează cazuri speciale de executare condiționată a mandatului european de arestare, fiecărei condiții puse de autoritatea judiciară a statului de executare îi corespunde o garanție oferită de statul emitent al mandatului.

În ce privește cazul de la pct.3 al art.5, garanția oferită de statul emitent trebuie interpretată în sensul că se prezumă consimțământul său la o viitoare returnare (transfer) în statul de executare a mandatului european a persoanei care, fiind predată în vederea cercetării sale în legătură cu comiterea unei fapte pe teritoriul statului emitent, va fi condamnată de autoritățile judiciare ale acestui stat.

Raportându-se la procedura de transfer a persoanelor condamnate și având în vedere că această procedură nu se poate realiza fără acordul celor două state implicate,